

GALA LAIKA ILUSTRĀCIJAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt. 12:38–42, Jon. 3:5–10, Atkl. 18:4, Dan. 5:1–31, Atkl. 16:12–19, 2. Laiku 36:22, 23.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad viņš tiem atbildēja: ‘Es esmu ebrejs un bīstos To Kungu, debesu Dievu, kas radījis jūru un sauszemi’” (Jon. 1:9).

Šnedēļa būs mūsu pēdējais ieskats ziņojumos, kas palīdz izskaidrot mūsu izpratni par pēdējo dienu notikumiem. Šoreiz apskatīsim Jonas misiju Ninivē, Bābeles krišanu un Persijas ķēniņa Kīra nākšanu pie varas, kurš atbrīvoja Dieva ļaudis un ļāva tiem atgriezties Apsolītajā zemē.

Šiem vēsturiskajiem pārskatiem, tāpat kā citiem mūsu apskatītajiem stāstiem, ir bijusi dziļa nozīme katrā paaudzē. Taču tiem ir īpaša nozīme arī pēdējām paaudzēm, kas dzīvo pirms Kristus atgriešanās. Tas ir, mēs šajos vēsturiskajos pārskatos atrodam dažādus elementus, kas var palīdzēt mums labāk izprast to, ko mēs saucam par tagadējo jeb mūsu laika patiesību.

Vienlaikus mums ir jāatceras viena lieta attiecībā uz visiem šiem stāstiem, kas, šķiet, paredz pēdējo dienu notikumus: mums jācenšas vairāk aplūkot plašas tēmas un mājienus, nevis atrauti no konteksta analizēt katru detaļu. Tāpat kā Jēzus līdzībās mums jāmeklē galvenās domas un principi, mums nevajadzētu apstāties pie katra sīkuma, cerot atrast kādu slēptu patiesību. Tā vietā mums vajadzētu meklēt virzību, principus; un no tiem mēs varam atklāt elementus, kas attiecas uz pēdējām dienām.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. jūnijā.

Negribīgais pravietis

Stāsts par Jonu (sk. Jonas 1–4), lai arī īss, atstāj ievērojamu iespaidu. Šajā negribīgajā pravietī daudzi ticīgie ir atraduši savu atspulgu. Stāsts satur arī ievērojamus nākotnes notikumu priekšvēstnešus.

Izlasi Mt. 12:38–42. Uz kurām Jonas stāsta daļām atsaucas Jēzus, uzrunājot rakstu mācītājus un farizejus? Kādas mācības par tiesu ir atrodamas Viņa paziņojumā? _

Jēzus paziņoja, ka Viņš ir lielāks par Jonu. Viņš zināja, ka nākšana uz šo pasauli nozīmētu krustu, un tomēr Viņš nāca, lai “meklētu un glābtu pazudušo” (Lk. 19:10). Jona trīs dienas pavadīja lielajā zivī savu grēku dēļ; Jēzus trīs dienas pavadīja kapā mūsu grēku dēļ. Tas bija nepieciešams, lai glābtu pazudušos.

Mūsdienās Jonu pazīstam kā negribīgu pravieti, kurš nevēlas doties uz Ninivi. No cilvēciskā viedokļa to ir viegli saprast: asīriešu režīms bija brutāls. Asīriešu sienu gleznojumi ir pārpildīti ar neredzētas nežēlības ainām: iekarotās tautas tika nogalinātas ar visnežēlīgākajām metodēm, kādas vien var iedomāties. Kurš gan vēlētos viņu galvaspilsētā sludināt grēku nožēlošanu?

Stāstā ir svarīgs brīdis, kas var norādīt uz pēdējo dienu atlikuma kustību: kad Jonam jautā, kas viņš ir, viņš atbild: “Es esmu ebrejs un bīstos To Kungu, debesu Dievu, kas radījis jūru un sauszemi” – apgalvojums līdzinās pirmā eņģeļa vēstij (Jonas 1:9; Atkl. 14:7). Patiešām, viņa uzsvars uz Kungu kā To, “kurš radījis jūru un sauszemi”, norāda uz Viņu kā Radītāju. Šis fakts ir būtisks tam, kāpēc mums vajadzētu Viņu pielūgt, un pielūgsmē ir pēdējo dienu notikumu centrā.

Tajā pašā laikā mēs esam arī apsūdzēti potenciāli nepopulāras vēsts sludināšanā garīgajai Bābeleī. Teikt “izeita no viņas, Mana tauta” (Atkl. 18:4) nozīmē pateikt pasaulei, ka tai ir jānožēlo grēki – vēstījums, kas gandrīz vienmēr ir izraisījis negatīvu reakciju, pat ja tiek nodots vislabvēlīgākajā veidā. Kurš no mums sludinot nav saņēmis negatīvu vai pat naidīgu reakciju? Tas vienkārši pieder pie šī darba.

Cik daudz no Jonas jūs atrodat sevī? Kā jūs varat pārvarēt šo nepareizo attieksmi?

Grēku nožēlas darbs

Jonam bija ļoti atšķirīgs vēstījums Ninives iedzīvotājiem. “Jona iesāka staigāt pa pilsētu un paveica veselas dienas gājumu, viņš sludināja un teica: ‘Vēl tikai četrdesmit dienas, tad Ninive tiks galīgi nopostīta!’” (Jonas 3:4) Šķiet diezgan skaidrs: vieta bija nolemta. Galu galā, vai tad tas nebija Kunga pravietis?

Tomēr kas notika ar Ninivi?

Izlasi Jonas 3:5–10. Kāpēc šis pravietojums nepiepildījās? _____

Jā, visa pilsēta nožēloja grēkus, un pravietotais liktenis tika novērsts, vismaz uz laiku. “Sods tika novērsts. Israēla Dievs tika paaugstināts un pagodināts pagānu pasaulē, un Viņa likumus tagad cienīja. Tikai pēc daudziem gadiem, kad Ninive, Dievu aizmirsusi, atkal kļuva lielīga un lepna, tā krita par laupījumu apkārtējām tautām.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 271. lpp.)

Vai mēs varam sagaidīt kaut ko līdzīgu pēdējās dienās ar pēdējo vēstījumu kritušajai pasaulei? Jā – un nē. Tas nozīmē, ka visā pasaulē būs daudz ļaužu, kas paklausīs aicinājumam: “Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības” (Atkl. 18: 4). Visā pasaulē atradīsies ticīgie, kas, par spīti zvēram, “tur Dieva baušļus un Jēzus liecību” (Atkl. 14:12). Šie cilvēki, tāpat kā Ninivē, tiks pasargāti no tiesas, kas nāks pār pazudušajiem.

Tajā pašā laikā daži pravietojumi, piemēram, Dieva paziņojums, ka Ninive tiks iznīcināta, bija ar nosacījumu; tā tiktu iznīcināta, ja vien iedzīvotāji nenovērstos no sava ļaunuma (sk. Jer. 18:7–10). Tomēr daži pravietojumi nav saistīti ar nosacījumiem. Tie tiks izpildīti neatkarīgi no cilvēku reakcijas. Mesiāniskie pravietojumi par Kristus pirmo un otro atnākšanu, zvēra zīmi, mocību izliešanu, pēdējo dienu vajāšanām – tie nav ar nosacījumu; tie notiks neatkarīgi no tā, ko cilvēki dara. Tas, ko cilvēki dara, un viņu izvēle noteiks, kurā pusē viņi ir nostājušies.

Kādas izvēles jūs izdarāt tagad, kas varētu palīdzēt izdarīt pareizu izvēli, kad pasauli skars jautājums par Dieva vai zvēra tēla pielūgšanu? _____

Belsacara svētki

Pēc tam, kad Ninives pilsētu bija pazemojusi koalīcijas armija, kurā bija gan mēdieši, gan babilonieši (612. g.p.m.ē., vadīja Nebukadnēcara tēvs), Bābeles pilsēta piedzīvoja atmodu, kādu pilsēta nebija piedzīvojusi kopš Hamurapi, viņu lielā likumu devēja. Nebukadnēcara vadībā, kurš tagad bija brīvs no asīriešu uzbrukumiem, Bābeles pilsēta pieauga bagātībā un ietekmē tiktāl, ka kaimiņvalstīm nebija citas izvēles, kā vien negribīgi atzīt tās dominējošo stāvokli. Tā bija pasaules karaliene, un tautas, kas vēlējās uzplaukt, apliecināja tai savu lojalitāti.

Tomēr, cik mēs varam spriest, Nebukadnēcars nomira kā ticīgs cilvēks, apliecinot, ka Daniēla Dievs patiešām ir visu tautu taisnīgais valdnieks (Dan. 4:34–37). Nākamais Daniēla stāstījums ir par viņa pēcteci, vicereģentu Belsacaru.

Izlasi Dan. 5:1–31. Kādus svarīgus garīgus vēstījumus mēs varam paņemt no šī stāsta? Kas galu galā samulsināja Belsacaru? _____

Iespējams, skumjākā un traģiskākā šī stāsta daļa ir atrodama Dan. 5:22. Izstāstījis ķēniņam par Nebukadnēcara krišanu un sekojošo atjaunošanu, Daniēls viņam saka: “Un tu, viņa dēls, Belsacar, neiedvesi sev pazemību savā sirdī, kaut gan tu visu to zināji.” Tas ir, lai gan viņam bija iespēja uzzināt patiesību, lai gan viņš, iespējams, pat bija aculiecinieks tam, kas notika ar Nebukadnēcaru, viņš izvēlējās šos notikumus ignorēt un tā vietā uzņēma tādu pašu kursu, kas sagādāja tik daudz nepatīkšanas viņa priekštecim.

Kā Nebukadnēcars ar zelta statuju, tāpat Belsacars atklāti pretojās tam, ko Daniēla Dievs bija paredzējis. Lietojot tempļa traukus zaimojošā veidā, viņš, visticamāk, uzsvēra faktu, ka Bābele ir iekarojusi ebrejus un tagad tai piederēja viņu Dieva reliģiskie priekšmeti. Citiem vārdiem sakot, viņi joprojām jutās pārāki par šo Dievu, kurš bija paredzējis viņu nāvi.

Tā patiešām bija absolūta spītība, lai gan Belsacaram bija vairāk nekā pietiekami pierādījumu, ka viņš rikojas nepareizi. Viņam bija pietiekami daudz iespēju noskaidrot patiesību, bet problēma bija viņa sirds. Pēdējās dienās, kad pasaulē iestāsies noslēdzošā krīze, arī mūsdienu paaudzei tiks dota iespēja uzzināt patiesību. Tas, kas nosaka viņu izvēli, tāpat kā Belsacara gadījumā, būs viņu katra sirds.

Eifratas izžūšana

Viena no Bābeles stiprajām pusēm bija veids, kā Eifratas upe plūda zem tās mūriem, nodrošinot pilsētai neierobežotu ūdens piegādi. Tas arī izrādījās tās vājums. Senā Bābeles ķēniņiene Nitokrisa bija uzbērusi zemi gar upi, lai to izveidotu kā maršrutu uz pilsētu, un šajā procesā upi pārvērtusi purvā, lai kalpiem būtu ērti strādāt. Kīrs saprata, ka viņš var darīt to pašu, pietiekami izžāvējot Eifratu, lai varētu ērti dabūt savu karaspēku aiz sienas. Iekļuvis pilsētas mūros, viņš atrada neapsargātus aizsargmūrus, kas gāja gar upi cauri pilsētai, un pilsēta krita vienā naktī. Sengrieķu vēsturnieks Hērodots stāsta, ka “tie, kas dzīvoja Bābeles centrā, nenojauta, ka priekšpilsētas ir kritušas, jo tas bija svētķu laiks, un visi dejoja un ļāvās priekiem.” (Herodotus “The Histories”, Tom Holland, trans. (New York: Penguin, 2015), 94. lpp.) Vai var būt šaubas, ka tie ir tie paši svētķi, kas attēloti Dan. 5. nodaļā?

Izlasī Dan. 5:18–31 un Atkl. 16:12–19. Kādas paralēles jūs atrodāt starp dažām Atklāsmes grāmatas mocībām un stāstu par Bābeles krišanu? _____

Paskaidrodams, kā atšķirt laika zīmes, Jēzus brīdināja Savus mācekļus: “Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk. Bet to saprotiet: ja nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāks, tad tas paliktu nomodā un neļautu ielauzties savā namā” (Mt. 24:42, 43). Tāpat kā negaidītā Bābeles krišana, arī Kristus pēkšņā parādīšanās pārsteigs mūsdienu Bābeli. Tomēr mēs varam būt tai gatavi; no daudzajiem detalizētajiem pravietojumiem mēs varam smelties pierādījumus par Jēzus drīzo nākšanu.

Pasauli nepārsteigs tikai tāpēc, ka tā nezina, ko Dievs ir paredzējis; tā būs pārsteigta, jo ir izvēlējusies neticēt tam, par ko Dievs ir brīdinājis.

Izlasī Atkl. 16:15. Kādu evaņģēlija vēstījumu var atrast pat šajos beigu laika brīdinājumos? Ko nozīmē “lai nebūtu jāstaigā kailam”? _____

Kīrs – Svaidītais

Kad Kīrs izlaupīja Bābeles pilsētu, Dieva tautas gūsta gadi bija beigušies, un persieši ļāva tai atgriezties Apsolītajā zemē un atjaunot templi. Kīra valdīšanas laikā Persijas impērija kļuva par lielāko vēsturē, un vēsturnieks Toms Holands to sauc par “lielāko teritoriju aglomerāciju, kādu pasaule jebkad ir redzējusi”. (Tom Holland “Dominion Basic Books”, Kindle Edition, 25. lpp.)

Kā jau persiešiem bija ierasts, Kīru pat sauca par “Lielo ķēniņu” vai “ķēniņu Ķēniņu”.

Kīrs paredz, kas notiks, kad Kristus atgriezīsies pēc Savas draudzes: Viņš ir ķēniņš, kas nāk no austrumiem (sal. ar Mt. 24:27), karo pret Bābeli un atbrīvo Savus ļaudis, lai tie beidzot izietu no Bābeles un atgrieztos Apsolītajā zemē (skat. Atkl. 19:11–16). Tāpēc Dievs Kīru sauc par “Savu svaidīto” (Jes. 45:1); šis slavenais persietis ne tikai atbrīvoja Dieva tautu; viņa kampaņa pret Bābeli ir Kristus otrās atnākšanas simbols.

Izlasī 2. Laiku 36:22, 23. Kādā ziņā stāsts par Kīru ir līdzīgs Nebukadnēcara stāstam? Kādos veidos tas atšķiras? Kāda ir šī dekrēta nozīme? Kā tas ietekmēja Jēzus pirmo atnākšanu vairākus gadsimtus vēlāk? _____

Sākotnējā Vecās Derības grāmatu secība mūsdienās ir mainīta un beidzas ar Maleahija grāmatu, taču sākotnēji Vecā Derība beidzās ar šo Kīra paziņojumu. Nākamā epizode Svēto Rakstu kanonā būtu Matejs, kas sākas ar Kristus, īstā Kīra, dzimšanu. Kīrs vadīja zemes tempļa atjaunošanu; Jēzus uzsāks Savu kalpošanu Debesu svētnīcā, un pēc šīs kalpošanas Viņš nāks un mūs atbrīvos.

Kīrs, protams, nebija ideāls Kristus tēls; neviens simbols pilnībā nesaskan ar patiesību, un mums ir jāuzmanās, lai mazās detaļās neizlasītu to, kā tur nemaz nav. Neskatoties uz to, Kīrs kopumā darbojas kā “Glābēja” simbols.

Cik interesanti, ka Dievs izmanto pagānu ķēniņu tik ievērojamā veidā, lai īstenotu Viņa gribu. Tas ir, pat neskatoties uz to, cik neiedrošinošos apstākļos mums jādzīvo, kā mēs varam būt droši, ka ilgtermiņā Kungs īstenos gala laika notikumus, kā praviets? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Neredzamais sargs” (535.–538. lpp.).

“Katrai tautai, kas uznākusi uz darbības skatuves, ir atļauts ieņemt savu vietu virs zemes, lai atklātos, vai tā grib pildīt Svētā Sarga nodomu. Pravietojumi ir ieskicējuši pasaules lielo impēriju – Babilonijas, Medo-Persijas, Grieķijas un Romas – izcelsmi un gājumu. Ikvienā no tām, kā arī vājākās valstīs, vēsture ir pastāvīgi atkārtojusies. Ikvienai ir bijis pārbaudes laiks, ikvienu ir cietusi neveiksmi, to godība ir nobālējusi un vara izgaisusi.

Lai gan tautas ir atmetušas Dieva pamatlikumus un tādā veidā pašas sevi iznīcinājušas, tomēr cauri gadsimtiem ir redzami darbojies visu pārvaldošs dievišķs nodoms.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 535. lpp.)

Jeremijas 18. nodaļā Jeremija vēro, kā podnieks veido savu izstrādājumu, piešķirot formu visam, pie kā viņš strādā. Tieši šo tēlu, proti, podnieku, kas veido mālu, Dievs izmanto, lai izskaidrotu nosacītības principu Bībeles pravietojumos. Un, lai pārlicinātos, ka mēs saprotam, Kungs runā caur Jeremiju, sakot: “Vienu brīdi Es runāju ar kādu tautu un valsti, ka Es to gribu izpostīt, izdeldēt un iznīcināt, un draudu tai, bet, ja šī tauta, pret kuru bija vērsti Mani draudi, atgriežas no sava ļaunuma, tad Man kļūst žēl tā posta, ko Es tai biju lēmis. Un citreiz Es runāju par kādu tautu un kādu valsti, ka Es to gribētu pamatīgi iedēstīt un izveidot, bet, ja tā tad dara, kas ir ļauns Manās acīs, un neklausa Manu balsi, tad Man kļūst žēl, ka Es tai biju solījis ko labu” (Jer. 18:7–10).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet Jēzus apgalvojumu, ka spriedums Ninivei būs vieglāks nekā Dieva tautai, kas nomaldījies no patiesības (skat. Mt. 12:39–42). Kādu mācību Dieva draudze var gūt no šī brīdinājuma?

2. Pievērsiet uzmanību Elenas Vaitas apgalvojumam, ka ar katru nākamo impēriju “vēsture ir atkārtojusies” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 535. lpp.). Kādi ir kopējie pavedieni visām pravietojumos uzskaitītajām impērijām? Kādā veidā tās gāja to pašu pravietisko ceļu? Kā mūsu pašreizējā pasaule tām seko?

3. Pārdomājiet domu, ka ne jau prāts un intelekts bieži attur cilvēkus no ticības, bet gan sirds. Kā šī atziņa varētu ietekmēt to, kā jūs liecināt citiem?